

A woman with long, wavy blonde hair and light-colored eyes is the central focus. She is wearing a white, fur-trimmed coat. The background is a snowy forest with evergreen trees under a blue sky with soft, pinkish clouds. The overall mood is ethereal and wintry.

LISA KLEGGAS

Az ördög télen

A hat részes **Wällflowers-sorozat** negyedik kötete

Első fejezet

London, 1843.

Ahogy Sebastian, vagyis Lord St. Vincent a fiatal nőt nézte, aki az imént tolakodott be a házába, arra gondolt, talán rossz örökösnyt próbált elrabolni a múlt héten a Stony Cross Parkból.

Bár az emberrablás mindeddig nem szerepelt Sebastian gaztetteinek hosszú sorában, igazán okosabban is intézhette volna a dolgot.

Így, visszatekintve Lillian Bowman ostoba választás volt, bár akkor úgy tűnt, tökéletes megoldás a kényszerhelyzetre, amelybe Sebastian került. A lány családja gazdag volt, míg Sebastian nemesi rangja mellett csak szűkös anyagi lehetőségekkel rendelkezett. Ráadásul a fekete hajú és tüzes természetű szépség szórakoztató társnak ígérkezett az ágyban. Kevésbé szenvedélyes zsákmányra kellett volna szemet vetnie. Lillian Bowman, a heves amerikai örökösnyő ádázul ellenállt Sebastiannek mindaddig, amíg vőlegénye, Lord Westcliff ki nem szabadította.

Evangeline Jenner kisasszony, ez a szelíd teremtmény, aki most előtte állt, mindenben különbözött Lillian Bowmantól. Sebastian a megvetését palástolva fürkészte, közben végiggondolta, mit is tud róla. Evangeline Ivo Jenner, a hírhedt kaszinótulajdonos egyetlen gyermeke volt. Anyja

megszökött a férfival, de hamar rádöbbsent, mekkora hibát követett el. Bár Evangeline anyja jó családból származott, az apja alig volt jobb egy csatornatölteléknél. A lány a szégyenletes családja ellenére is megfelelő feleség lett volna, ha nem olyan szörnyen félénk, ami gyötrelmes dadogásában nyilvánult meg.

Sebastian hallotta, amikor a férfiak egymást közt arról beszéltek, hogy inkább szőrcsuhát viselnek, amíg ki nem sebesedik a bőrük, semmint beszélgetést kezdeményezzenek a lánnyal. Ezek után Sebastian természetesen mindent megtett, hogy elkerülje, amikor csak lehetséges volt. Ez nem volt túl nehéz. A szégyenlős Jenner kisasszonynak szokása volt meghúzódni a terem valamelyik sarkában. Még sohasem beszéltek egymással, és ez mindkettőjüknek megfelelt így.

Most azonban nem térhetett ki az útjából. Valami oknál fogva Jenner kisasszony úgy látta jónak, hogy hívatlanul betoppanjon Sebastian otthonába ezen a botrányosan kései órán. A helyzetet csak súlyosbította, hogy gardedám nélkül érkezett... márpedig Sebastiannal kettesben tölteni akár fél percet is elég volt ahhoz, hogy bármelyik lány jó hírét tönkretegye. Sebastian züllött, erkölcsstelen alak volt, és ez perverz módon roppant büszkeséggel töltötte el. Választott mesterségét – a gaz csábító karaktert – tökélyre fejlesztette, és olyan magas mércét állított fel, amelyet csak kevés hozzá hasonló korhely tudott megütni.

Sebastian a székében terpeszkedve megtévesztő tétlenséggel figyelte a lány közeledését. A könyvtárban sötét volt, csak a kandallóban égett a tűz, a lobogó lángok játékos fénycsíkokat rajzoltak Evangeline arcára. A lány nem nézett ki húszévesnél többnek, az arca üde volt, tekintetében az a fajta ártatlanság csillogott, amely mindig előhozta Sebas-

tian megvetését. Sohasem értékelte vagy csodálta a szeplőtelenséget.

Bár illendő lett volna, hogy felálljon, ahogy úriember szokott egy hölgy jelenlétében, de Sebastian úgy ítélte meg, hogy jelen helyzetben nincs értelme udvariaskodni. Így csak hanyagul intett a kandalló mellett álló másik szék felé.

– Üljön le, ha akar – mondta. – Bár az ön helyében én nem tervezném, hogy sokáig maradok. Tudja, gyorsan elunom magam, ön pedig nem igazán arról híres, hogy ragyogó társalgó.

Evangeline-nek az arcizma sem rándult a durva célzásra. Sebastian önkéntelenül is eltűnődött, miféle neveltetésben lehetett része, hogy így hozzáedződött a sértésekhez. Más lány az ő helyében zavartan elpirult vagy sírva fakadt volna. Vagy tyúkeszű, vagy kötélből vannak az idegei.

Evangeline levette a köpenyét, a szék bársonykarfájára terítette, és minden kényeskedés vagy mesterkéeltség nélkül leült. Sebastiannek eszébe jutott, hogy a lány nemcsak Lillian Bowman, hanem annak húga, Daisy és Annabelle Hunt barátnője is. Ez a négy ifjú hölgy a szezon számos bálján és estélyén együtt üldögélt, és petrezselymet árult. Úgy tűnik azonban, hogy az utóbbi időben megfordult a szerencsájük, mert Annabelle-nek végül sikerült férjet fognia magának, és Lilliant is épp a múlt héten jegyezte el Lord Westcliff. De Sebastian erősen kételkedett benne, hogy a jó szerencse erre a kétbalkezes teremtésre is kiterjedne.

Bár furdulta a kíváncsiság, miért kereste fel a lány, mégsem tudta rászanni magát, hogy megkérdezze, mert attól tartott, vég nélküli kínos dadogás lesz a válasz. Türelmet erőltetve magára várt, míg Evangeline nyilvánvalóan azt mérlegelte, mit is mondjon. A hosszúra nyúlt csendben a lányt figyelte a tűz remegő fényénél, és nem kis meglepe-

téssel vette tudomásul, milyen csinos. Korábban sohasem nézte meg magának alaposan, csak homályos benyomásai voltak a rossz tartású, vörös hajú lányról. De igazán helyes teremtés!

Ahogy a lányt figyelte, hirtelen tudatosult benne, hogy az izmai enyhén megfeszülnek, és tarkóján feláll a szőr. Továbbra is ellazultan ült, de ujjai mélyebbre nyomódtak a karfa puha bársonyában. Különösnek találta, hogy sohasem figyelt fel a lányra, pedig nem kevés néznivaló akadt rajta. Az élénkvrös hajkorona ragyogott – Sebastian sohasem látott még ilyen árnyalatot –, mintha a tűz táplálná. A szemöldök finom íve és a sűrű szempillák aranybarnák voltak, míg a bőre igazi vörös hajúhoz illően világos. Orrát és orcáját szeplők pettyezték. Sebastiant elbűvölték az apró aranypöttyök, amelyekkel mintha egy jóságos tündér szórta volna tele a lány arcát. Az ajka telt volt, nem az a divatos vékony, és természetesen rózsás színű, és az a nagy, kerek szempár... szép, de érzelemmentes, mint a viaszbabáké.

– Úgy é-értesültem, hogy a barátnőm, Bowman kisasszony m-már Lady Westcliff – kezdte óvatosan Evangeline. – Ő és a gróf G-Gretna Greenbe mentek nyomban az után, hogy a gróf... végzett önnel.

– A péppé verés pontosabb megfogalmazás – jegyezte meg Sebastian derűsen, tudva, hogy a lány figyelmét sem kerülhették el az arcát és állát csúfító foltok, amelyeket Westcliff ökle okozott. – Úgy tűnt, nem igazán vette jó néven, hogy kölcsönvettem a jegyesét.

– Elrabolta – szögezte le Evangeline nyugodtan. – A k-kölcsön azt feltételezi, hogy szándékában állt visszaadni.

Sebastian szája hosszú idő óta először húzódott igazi mosolyra. Úgy tűnik, a lány mégsem olyan ostoba.

– Akkor elraboltam, ha ennyire ragaszkodik a pontosságához. Ezért látogatott meg, Jenner kisasszony? Hogy átadja a boldog ifjú párról szóló hírt? Unom a témát. Jobb lesz, ha valami érdekesebbel áll elő, méghozzá hamarosan, különben attól tartok, távoznia kell.

– Azért akarta B-Bowman kisasszonyt, mert gazdag örökösnő... és olyan feleségre van szüksége, akinek van pénze.

– Így igaz – ismerte be Sebastian könnyedén. – Az apámnak nem sikerült élete egyetlen komoly feladatát teljesíteni, mégpedig azt, hogy egyben tartsa a családi vagyont, hogy aztán továbbadhassa nekem. Az én feladatom viszont, hogy erkölcstelen tétlenségben várjam a halálát. A magam részéről remekül helytálltam, a herceg azonban nem. Kontár módon elverte a pénzt, és most megbocsáthatatlanul szegény, és ami még rosszabb, egészséges.

– Az apám gazdag – mondta Evangeline érzelemmentes hangon –, és haldoklik.

– Gratulálok. – Sebastian a lányt tanulmányozta. Nem kételkedett benne, hogy Ivo Jenner jókora vagyonra tett szert a kaszinó révén. A Jenner's olyan hely volt, ahová a londoni úriemberek a játék, a remek étel és az olcsó szajhák miatt jártak. A légkör különös hangulatú volt, az extravagancia, a különködés és a kopottság kényelmes elegyével. Majdnem húsz évvel korábban a Jenner's Anglia valaha volt legnagyobb és legsikeresebb kaszinójának, a híres Craven'snek a silány utánpótlása volt.

Amikor azonban a Craven's porig égett, és a tulajdonosa úgy döntött, nem építi fel újra, a Jenner's magától értetődően megörökölte a gazdag ügyfeleket, és előnyös helyzetbe került. Nem mintha össze lehetett volna hasonlítani a Craven's-szel. Egy klub nagyrészt a tulajdonos jellemét és stílusát tükrözi, és a Jenner sajnálatos módon mindkettőt

nélkülözte. Derek Craven vitathatatlanul született showman volt. Ivo Jenner vele ellentétben egy lapátkezű barom, egy exbokszoló, aki soha semmiben sem tűnt ki, ám a sors különös szeszélye folytán, mégis sikeres üzletember lett.

És most itt van Jenner lánya, az egyetlen gyermeke. Ha azt akarja felajánlani, amit Sebastian gyanított, nem engedheti meg magának, hogy visszautasítsa.

– Nincs szükségem a g-gratulációjára – jelentette ki Evangeline.

– Akkor *mit* akar, kicsikém? – kérdezte halkán Sebastian. – Térjen a lényegre, ha kérhetném. A dolog kezd unalmassá válni.

– Sz-szeretnék az apám mellett lenni élete utolsó n- napjaiban. Az anyám családja nem engedi, hogy meglátogassam. M-megpróbáltam elszökni a klubjába, de mindig elkaptak, és megbüntettek. Ezúttal nem megyek vissza. Olyan terveik vannak, amelyeket el akarok kerülni... akár az életem árán, ha sz-szükséges.

– Mégpedig miféle tervek? – érdeklődött Sebastian lustán.

– M-megpróbálnak hozzákényszeríteni az egyik kuzinomhoz, Mr. Eustace Stubbinshoz. Ő nem szeret, és én sem őt... de ő készséges gyalog a sz-szülei sakkjátszmájában.

– Amelynek a célja, hogy megszerezzék a vagyonát, miután az apja meghal?

– Igen. Eleinte hajlandó voltam fontolgatni a dolgot, mert azt hittem, hogy Mr. Stubbinsszal külön házunk lesz... azt reméltem... az élet talán elviselhető lesz, ha t-távol kerülok a többiektől. De Mr. Stubbins azt mondta, esze ágában sincs külön költözni a szüleitől. A családi f-fészekben akar maradni... én pedig nem hiszem, hogy képes lennék továbbra is ott élni. – Sebastian látszólagos közönyét

tapasztalva, halkan még hozzátette: – Azt hiszem, m-meg akarnak ölni, miután megszerezték az apám pénzét.

Sebastian nem vette le róla a tekintetét, bár hangja könnyed volt, amikor megszólalt.

– Milyen tapintatlanság ez tőlük! És miért kellene, hogy ez engem érdekeljen?

Evangeline nem reagált a gúnyra, csak kemény pillantást vetett rá, ami ékes bizonyítéka volt egyfajta veleszületett kitartásnak, amelyet Sebastian nőknél még sohasem tapasztalt.

– Felajánlom, hogy a felesége leszek – mondta. – Szükségem van a védelmére. Az apám túlságosan beteg és gyenge, hogy segítsen, és nem akarok teher lenni a barátaim nyakán. Biztos vagyok benne, hogy hajlandók lennének befogadni, ám akkor is folyton résen kellene lennem, attól rettegvé, hogy a rokonaim megpróbálnak elrabolni, hogy rám kényszerítsék az akaratukat. Egy hajadonnak kevés eszköz áll a rendelkezésére, akár társadalmilag, akár jogilag. Ez n-nem tisztességes... de nem engedhetem meg magamnak, hogy szélmalomharcot folytassak. F-férjre van szükségem... önnek pedig gazdag feleségre. Ráadásul m-mindketten elég kétségbeejtő helyzetben vagyunk ahhoz, hogy azt higgyem, elfogadja az ajánlatomat. Ha igen, akkor még ma este szeretnék útnak indulni Gretna Greenbe. Most rögtön. Biztos vagyok benne, hogy a rokonaim már keresnek.

A csend súlyossá vált, miközben Sebastian barátságatlan tekintettel méregette a lányt. Nem hitt neki. Az előző heti meghiúsult emberrablás után pedig semmi kedve sem volt megismételni a kalandot.

Ugyanakkor a lány egy dologban igazat mondott. Sebastian anyagi helyzete valóban kétségbeejtő volt. Ahogy hitelezői sokasága is bizonyíthatja, szeretett elegánsan öl-

tözni, jókat enni és jól élni. A fukar havi juttatás, amelyet a hercegtől kap, hamarosan megszűnik, és neki annyi tartaléka sem volt, hogy egy hónapig kihúzza. Egy olyan embernek, akinek nincs ellenére, hogy a dolgok könnyebbek végét fogja meg, áldás volt ez az ajánlat. Persze csak akkor, ha a lány valóban komolyan gondolta.

– Nem akarok akadékoskodni, de mégis milyen közel van az apja halála? Néhányan képesek akár évekig haldokolni. Mindig is úgy véltem, roppant helytelen viselkedés valakit megváratni.

– Nem kell sokáig várnia – felelte csípősen Evangeline. – Azt mondták, talán két hétig sem húzza már.

– Mi a biztosíték arra, hogy nem gondolja meg magát, mielőtt Gretna Greenbe érünk? Tudja, milyen ember vagyok, Jenner kisasszony. Vagy talán emlékeztetnem kell rá, hogy megpróbáltam elrabolni és megerőszakolni az egyik barátnőjét a múlt héten?

Evangeline fürkésző tekintettel nézett rá. Saját, halványkék szemétől eltérően a lányé sötét zafírra emlékeztetett.

– Meg akarta erőszakolni Lilliant? – kérdezte feszülten.

– Megfenyegettem vele.

– És szándékában állt valóra is váltani a fenyegetését?

– Nem tudom. Még sohasem erőszakoltam meg nőt, de ahogy ön is említette, kétségbeejtő helyzetben vagyok. És ha már a témánál vagyunk... érdekházasságra készülünk, vagy alkalmanként együtt is hálunk?

Evangeline azonban ragaszkodott a saját kérdéséhez.

– M-megerőszakolta volna, vagy sem?

Sebastian nyilvánvaló gúnyal nézett rá.

– Ha azt mondom, nem, Jenner kisasszony, honnan fogja tudni, hogy hazudtam-e, vagy sem? Nem. Nem erőszakoltam volna meg. Ezt a választ akarta hallani? Akkor

higgye így, ha ettől biztonságban érzi magát. Most pedig visszatérve az én kérdésemre...

– Egyszer együtt h-hálok önnel – mondta Evangeline –, hogy törvényessé tegyük a házasságot. De utána soha többé.

– Remek – mormolta Sebastian. – Úgyis csak ritkán viszek egynél többször egy nőt az ágyamba. Szörnyen unalmas, miután az újdonság varázsa elmúlik. Különben sem lennék soha olyan kispolgár, hogy a saját feleségem után sóvárogjak. Ez azt sugallná, hogy az embernek nem áll módjában szeretőt tartani. Természetesen ott van még az a kérdés, hogy örököszt kell szülnie nekem... de amíg diszkrétan viselkedik, egy fenét sem érdekel, kié a gyerek.

A lánynak a szeme sem rebbent.

– Azt akarom, hogy az örökségem egy r-részét letétbe helyezzük nekem. Jókora részét. A kamatokat csak én használhatom fel, mégpedig úgy, ahogy nekem tetszik... anélkül, hogy önnek el kellene számolnom.

Sebastian megértette, hogy a lány egyáltalán nem ostoba, bár a dadogása miatt sokan annak gondolnák. Nyilván megszokta, hogy alábecsülik, semmibe veszik, átnéznek rajta... és Sebastiannek volt egy olyan érzése, hogy a lány ezt a javára fordítja, valahányszor alkalma nyílik rá. Ez felkeltette az érdeklődését.

– Bolond volnék, ha bíznék önben – mondta. – Bármelyik pillanatban visszaléphet az egyezségünktől. Ön pedig még nagyobb bolond, ha bízik bennem, mert ha egyszer összeházasodtunk, sokkal kegyetlenebb játékot űzhetek önnel, mint amilyenről az anyja családja valaha is álmodott.

– Szívesebben t-tűröm olyantól, akit én választottam – felelte komolyan Evangeline. – Inkább ön, mint Eustace.

Sebastian erre elvigyorodott.

– Ez nem vet valami jó fényt Eustace-ra.

Evangeline nem viszonzta a mosolyát, csak egy kicsit összebb roskadt a széken, mintha valami teher esett volna le a válláról, és makacs lemondással nézett rá. A tekintetük összekapcsolódott, és Sebastianen furcsa érzés futott végig.

Az nem volt újdonság számára, hogy egy nő könnyen felizgatja. Már régen rájött, hogy sokkal inkább a teste rabja, mint a legtöbb férfi, és néhány nő könnyen lángra lobbantja, hihetetlen mértékben felkorbácsolja az érzékeit. Valami oknál fogva ez a furcsa, dadogó lány is ezek közé tartozott. Szeretett volna ágyba bújni vele.

Lelki szemei előtt képek cikáztak a lány testéről és domborulatairól, a bőréről, amelyet még nem is látott, a fenekéről, ahogy a két félgömb a tenyerébe simul. Az orrában... és a bőrén akarta érezni az illatát... a hosszú haját, ahogy a mellkasát csiklandozza... kimondhatatlan dolgokat akart művelni a szájával... és a sajátjával.

– Akkor megegyeztünk – mormolta. – Elfogadom az ajánlatát. Természetesen még sok mindent meg kell beszélnünk, de lesz rá két napunk, amíg Gretna Greenbe érünk. – Sebastian felállt, és nagyot nyújtózott. Az ajka mosolyra húzódott, amikor látta, hogy a lány tekintete végigsiklik a testén. – Előkészítetem a kocsit, és szólok az inasomnak, hogy csomagoljon össze. Egy órán belül indulunk. Mellesleg megjegyzem, ha az út során bármikor úgy dönt, hogy visszalép az egyezségünktől, megfojtom.

Evangeline gúnyos pillantást vetett rá.

– N-nem volna ilyen ideges miatta, ha nem egy vonakodó áldozattal próbálkozott volna a m-múlt héten.

– Telitalálat. Ezek szerint önre mondhatjuk, hogy készségező áldozat?

– Egy *lelkes* áldozat – felelte Evangeline, és úgy festett, mint aki azon nyomban indulni szeretne.

– A kedvenc fajtám – jelentette ki Sebastian, és udvariasan meghajolt, mielőtt kisietett a könyvtárból.

Második fejezet

Amint Lord St. Vincent elhagyta a szobát, Evie remegve felsóhajtott, és behunyta a szemét. St. Vincentnek nem kell amiatt aggódnia, hogy ő meggondolja magát. Most, hogy az egyezés létrejött, Evie százszor türelmetlenebb volt, mint a férfi, hogy induljanak végre. Rettetéssel töltötte el a tudat, hogy Brook bácsi és Peregrine bácsi valószínűleg már keresi őt.

Amikor nyár végén sikerült kiszöknie a házból, apja klubjának küszöbén kapták el. Mire hazaértek, Peregrine bácsi annyira összeverte a kocsiban, hogy az ajka felszakadt, a szeme alatt monokli sötétedett, és a háta, a karja tele volt zúzódásokkal. A szökést kéthetes szobafogság követte, amely idő alatt kenyérenél és víznél többet nem löktek oda neki enni.

Senki, még a barátnői, Annabelle, Lillian és Daisy sem tudták a teljes igazságot, hogy mi mindenben kell kerestülmennie. A Maybrick-házban kész rémálom volt az élet. Maybrickék – az anyja családja – és Stubbinsék – az anyja nővére, Florence néni és a férje, Peregrine – közös erővel próbálták megtörni Evie akaratát. Dühösek voltak, és nem értették, miért megy olyan nehezen... de Evie maga is ugyanúgy meg volt lepve, mint ők. Sohasem hitte

volna, hogy képes elviselni a durva büntetést, a közönyt, sőt még a gyűlöletet is anélkül, hogy összeomlana. Talán több van benne az apjából, mint bárki gondolta volna. Ivo Jenner bokszoló volt, és sikerének titka – szorítón belül és kívül – nem a tehetségében rejtett, hanem a szívósságában. Evie örökölte tőle ezt a makacs kitartást.

Evie látni akarta az apját. Annyira vágyott rá, hogy az már szinte fájt. Biztos volt benne, hogy az apja az egyetlen a világon, aki szereti őt. A szeretete felületes volt, de még mindig több, mint amennyit Evie bárki mástól kapott. Megértette, miért bízta őt Maybrickék gondjaira közvetlenül azután, hogy az anyja belehalt a szülésbe. Egy kaszinó nem alkalmas hely a gyereknevelésre. Bár a Maybrickek nem voltak nemesek, mégis jó származásúnak számítottak. Evie nem tehetett róla, de gyakran eltűnődött, hogy apja akkor is a rokonaira bízta volna-e őt, ha tudja, milyen bánásmódban lesz része. Ha csak halvány fogalma lett volna róla, hogy a család haragja, amelyet kisebb lányuk iránt éreztek, egy gyámoltalan gyerekre fog zúdulni... de utólag nincs már értelme ezen töprengeni.

Az anyja halott, és az apja napjai is meg vannak számlálva, és volt néhány olyan dolog, amelyet Evie mindenképpen szeretett volna megkérdezni tőle, mielőtt meghal. Legjobb esélye arra, hogy megszabaduljon Maybrickék rabságából, ez a kiállhatatlan arisztokrata, aki éppen az imént egyezett bele, hogy feleségül veszi.

Ámulattal gondolt arra, milyen könnyen szót értett St. Vincenttel, aki meglehetősen félelmetesnek tűnt számára sugárzó jóképűségével, hidegkék szemének jeges pillantásával, csókokra és hazugságra teremtett szájával. A férfi úgy festett, mint egy bukott angyal, bővében mindazon veszélyes férfiszépségnek, amelyet Lucifer volt képes ki-

eszelni. Ráadásul önző és gátlástalan volt, amit fényesen bebizonyított, amikor megpróbálta elrabolni a legjobb barátja menyasszonyát. De Evie úgy vélte, egy ilyen ember megfelelő ellenfele lesz Maybrickéknek.

St. Vincent természetesen szörnyű férj lesz. De amíg nincsenek vele kapcsolatban illúziói, nem lehet baj. Mivel egyáltalán nem szereti, könnyű lesz szemet hunyni a hűtlensége fölött, vagy semmibe venni a sértéseit.

Milyen más lesz az ő házassága, mint a barátnőié! A férjvadászokra gondolva Evie-nek hirtelen sírhatnékja támadt. Esély sem volt rá, hogy Annabelle, Daisy vagy Lillian – Lillian különösen – a barátnője marad azok után, hogy feleségül megy St. Vincenthez. A könnyeket visszapislogva Evie nagyot nyelt, hogy a torkát szorító fájdalomtól is megszabaduljon. Nincs értelme sírni. Bár aligha ez volt a tökéletes megoldás a gondjára, mégis ez volt a legjobb, amit ki tudott gondolni.

Nyomorúsága valamelyest enyhült, ahogy elképzelte nénikéi és bácsikái haragját, amikor megtudják, hogy Evie és a vagyona mindörökre kicsúszott a kezükből. Bármit megért, hogy soha többé nem kell a zsarnokságuk alatt élnie. Az is mindent megért, hogy nem kényszeríthetik hozzá szegény, gyáva Eustace-hoz, aki az evésben és ivásban keresett menedéket, méghozzá oly mértékben, hogy végül már alig fért be a szobája ajtaján. Bár ő is gyűlölte a szüleit, legalább annyira, mint Evie, sohasem merészelt volna dacolni velük.

Ironikus módon épp Eustace volt az, aki végül szökésre készítette Evie-t aznap este. Jegygyűrűvel érkezett haza aznap, jadekővel díszített aranykarikával.

– Tessék – nyújtotta felé kissé bátortalanul. – Anya azt mondta, hogy adjam oda neked... és csak akkor kapsz enni,

ha viseled az asztalnál. Azt is mondta, hogy a jövő héten kihirdetnek minket.

Erre nem számított. Miután három szezonon át is hiába próbálkoztak arisztokrata férjet fogni Evie-nek, a család arra a következtetésre jutott, rajta keresztül nem jut társadalmilag előnyösebb helyzetbe. És annak fényében, hogy hamarosan hozzájut az örökségéhez, kitalálták, hogy a családban tartják a vagyont azáltal, hogy összeházásítják az egyik kuzinjával.

Eustace szavai hallatán Evie-t döbbsent harag fogta el, amely pirosra festette az arcát. A férfi felnevetett.

– Micsoda látvány, amikor elvörösödsz, te lány! A hajad határozottan narancssárgának látszik tőle.

Evie visszanyelt egy csípős választ, és igyekezett nyugodt maradni, miközben a fejében kavargó szavakra összpontosított. Gondosan összegyűjtötte, és sikerült dadogás nélkül megkérdeznie.

– Eustace kuzin... ha beleegyezem, hogy hozzád megyek feleségül... a pártomat fogod a szüleid ellenében? Megengeded, hogy meglátogassam az apámat, és gondját viseljem?

A mosoly lefagyott Eustace arcáról, kövér pofazacskói lefittyedtek, ahogy Evie komoly, kék szemébe nézett. Aztán elkapta a tekintetét.

– Nem lennének olyan kemények veled, kuzin, ha nem volnál ilyen makacs kis féreg – mondta kitérően.

Evie a türelmét veszelve kifakadt, bár érezte, hogy a dadogása erősödik.

– A t-tiéd l-lesz az egész v-vagyonom, és s-semmit sem adsz cs-cserébe...

– Ugyan minek neked a vagyon? – kérdezte a férfi megvetően. – Félénk kisegér vagy, aki az egyik sarokból

a másikba surran... nincs szükség elegáns ruhákra vagy drága ékszerekre... Nem lehet veled társalogni, túl szürke vagy ahhoz, hogy az embernek kedve legyen veled hálni, és semmiben sem vagy ügyes. Hálásnak kellene lenned, hogy hajlandó vagyok feleségül venni téged, de még ahhoz is túl ostoba vagy, hogy ezt felismerd!

– É-é-én... – Az elkeseredés elvette a szavát. Nem tudta megvédeni magát, csak küszködött, mereven bámulta a férfit, miközben próbált szóhoz jutni.

– Micsoda szerencsétlen idióta vagy! – fakadt ki Eustace türelmetlenül. Dühös mozdulattal a padlóra dobta a gyűrűt, amely nagyot pattant, aztán begurult a pamlag alá. – Tessék, most elveszett. És a te hibád, mert feldühítettél. Jobb lesz, ha megkeresed, különben éhezhetsz. Megyek, megmondom anyának, hogy teljesítettem a feladatot, és odaadtam neked.

Evie lemondott a vacsoráról, és a gyűrű keresése helyett gyorsan összepakolt egy kis utazótáskát. Kimászott az emeleti ablakon, leereszkedett az ereszcsonnán, és átfutott az udvaron. Szerencséjére, alighogy kiszaladt a kapun, arra jött egy szabad bérkocsi.

Valószínűleg akkor látta utoljára Eustace kuzinját, gondolta komor elégtétellel. Az ember nem gyakran találkozott vele társaságban. Ahogy terebélyesedett, egyre gyakrabban maradt otthon, a Maybrick-házban. Akárhogy is alakulnak a dolgok, sohasem fogja megbánni, hogy elszökött előle. Kétséges volt, hogy Eustace valaha is megpróbálta volna az ágyába kényszeríteni... úgy tűnt, ahhoz nem volt benne elég tűz. A férfi szenvedélye kizárólag az ételre és a borra korlátozódott.

Lord St. Vincent viszont vele ellentétben annyi nőt csábított el és kompromittált, hogy a számát sem lehetett tudni. Sok nő ezt vonzónak találta, Evie azonban nem volt

köztük. Viszont senki sem fog kételkedni abban, hogy a házasságukat elhálták.

Evie gyomra görcsbe rándult a gondolatra. Álmaiban gyakran elképzelte, hogy kedves és érzékeny férfi lesz a párja, aki talán kisfiús is. Sohasem fogja gúnyolni a dadogásáért, szerető és gyengéd lesz vele.

Lord St. Vincent álmai szerelmének tökéletes ellentéte volt. Semmi kedves vagy érzékeny nem volt benne, és távolról sem lehetett őt kisfiúsnak nevezni. Ragadozó volt, aki kétségtelenül szeretett játszadozni az áldozatával, mielőtt megölte. Az üres széket bámulva, ahol St. Vincent ült, Evie arra gondolt, hogyan festett a férfi a tűz fényénél. Magas és karcsú volt, alakjára tökéletesen illett az elegánsan egyszerű ruha, amely azonban csak alig vonta el a figyelmet az arcáról. A középkori ikonok óaranyát idéző sűrű, enyhén göndör hajában néhány világosabb, borostyánsárga tincs látszott. Halványkék szeme úgy ragyogott, mint egy ókori uralkodónő nyakékének ritka gyémántja. Gyönyörű szempár, amelyben akkor sem tükröződött érzelm, amikor mosolygott. De a mosoly önmagában is elég volt ahhoz, hogy az ember lélegzete elakadjon... érzéki, cinikus száj, hófehér fogak... Ó, St. Vincent elbűvölő ember volt! És ezt ő is tudta magáról.

Különös módon Evie azonban mégsem félt tőle. St. Vincent sokkal okosabb volt annál, hogy fizikai erőszakot alkalmazzon, amikor néhány jól megválasztott szóval is felnyársalhatott valakit, és ez még csak különösebb erőfeszítésébe sem került. Evie sokkal inkább rettegett Peregrine bácsi ostobákra jellemző kegyetlenségétől, Florence néni gonosz kezétől. A nénikéje szívesen osztogatott csattanós pofonokat és fájdalmas csípéseket.

Soha többé, fogadkozott Evie, ahogy szórakozottan dörzsölgette a kezéről az ereszcatorna által hagyott fekete csíkokat. Kísértést érzett, hogy átöltözzön. Tiszta ruhát is tett a táskájába, amelyet az előtérben hagyott. A viszontagságos úton azonban hamarosan úgyis minden bekoszolódik és összegyűrődik, amit visel, így aztán aligha van értelme átöltözni.

Zajt hallott az ajtó felől. Felnézett, és egy kövérkés szobalányt látott, aki kissé bátortalanul kérdezte, hogy szeretné-e felfrissíteni magát valamelyik vendégszobában. Evie bánatosan arra gondolt, hogy a lány láthatóan hozzá van szokva, hogy kísérő nélküli hölgyek jelennek meg a házban, de hagyta, hogy felvezesse egy kisebb emeleti szobába. A ház eddig látott részeihez hasonlóan ezt a szobát is csinosan berendezték és gondosan karbantartották. A falakat kézzel festett, kínai madarak és pagodákat ábrázoló rajzokkal díszített tapéta borította. Evie öröme a szobához kapcsoló mellékhelyiségben folyóvízzel felszerelt mosdót talált, delfin formájú csapokkal, mellette kisebb fürkével, amely vízöblítési illemhelynek bizonyult.

Miután Evie elvégezte a dolgát, a mosdóhoz ment, hogy megmossa a kezét és az arcát, aztán mohón ivott egy ezüstcsészéből. Visszament a hálószobába, hogy fésűt vagy hajkefét keressen. Mivel ilyesmit nem talált, a kezével igazította meg feltűzött haját.

Hang sem hallatszott, semmi sem figyelmeztetett, hogy a szobában bárki is volna, de Evie hirtelen érzett valamit. Sarkon pördült. St. Vincent ott állt, alig egy lépéssel az ajtón belül, laza tartással és kissé félrehajtott fejjel őt nézte. Különös érzés járta át Evie-t, enyhe melegség, ahogy a fény végigsiklik a vízen, és hirtelen az egész teste elgyengült. Nagyon fáradt, döbönt rá, és mi minden vár még rá...

utazás Skóciába, sietős esküvő, aztán a házasság elhálása... még rá gondolni is kimerítő. Kihúzta magát, és indult volna a férfi felé, de ahogy megmozdult, vakító szikraeső homályosította el a látását, mire megállt és megtántorodott.

Fejét rázva próbálta kitisztítani a látását, aztán lassan tudatára ébredt, hogy St. Vincent ott áll mellette, és a könnyökénél fogva támogatja. Még sohasem volt ilyen közel a férfinhoz... érzékei gyorsan beitták a drága kölni alig érzhető illata, a gyolcsba és gyapjúval kevert posztóba öltözött test érzetét... Egészség és férfiaság sugárzott belőle. Evie idegesen pislogott fel a férfi arcába, amely sokkal magasabban volt, mint amire számított. Meglepte a férfi magassága, amely csak akkor derült ki, ha egészen közel állt hozzá.

– Mikor evett utoljára? – kérdezte St. Vincent.

– Tegnap r-reggel... azt hiszem...

Az egyik homokszínű szemöldök a magasba emelkedett.

– Csak nem azt akarja mondani, hogy a családja éhezte-ti? – Égnek emelte a tekintetét, amikor Evie bólintott. – Ez egyre érzelmesebbé válik. Szólok a szakácsnak, hogy készítsen össze egy kosárka szendvicset. Karoljon belém, és segítem a lépcsőn.

– Nincs szükségem a segítségére, k-köszönöm...

– Karoljon belém! – ismételte meg a férfi felszólítást, a hangja kedves volt, de kiéreződött belőle az acélos akarat. – Nem fogom hagyni, hogy leessen a lépcsőn, és kitorpje a nyakát, még mielőtt a hintóig érnének. Nem olyan könnyű gazdag örökösnehöz jutni manapság. Kemény munka lenne pótolni önt.

Evie kétségtelenül bizonytalanabb volt, mint hitte, mert ahogy együtt lefelé haladtak a lépcsőn, örült a támasznak. Valamikor az út során St. Vincent a háta mögé csúsztat-ta a karját, és megfogta Evie szabad kezét, úgy kísérte

lefelé. A férfi kezén még néhány var emlékeztetett a Lord Westcliff-fel történt verekedésre. Evie megremegett arra gondolva, hogyan fog ez az elkényeztetett úrifú szembe szállni a természetes Peregrine bácsival, és szerette volna, ha már Gretna Greenben lehetnének.

Remegését megérezve St. Vincent szorosabban fogta a kezét, miközben elérték az alsó lépcsőfokot.

– Fázik – kérdezte –, vagy csak ideges?

– Sz-szeretnék már minél messzebb lenni London-tól – felelte Evie –, mielőtt a rokonaim ránk találhatnak.

– Van bármi okuk rá, hogy azt gyanítsák, hozzám jött?

– Ó, n-nincs. Soha senki sem hinné el, hogy képes lennék ekkora örülségre.

Ha Evie nem szédült volna már amúgy is, biztosan meg-szédül a férfi széles mosolyától.

– Még szerencse, hogy a hiúságom biztos alapokon nyugszik, különben mostanra már lerombolta volna.

– M-meggyőződésem, hogy már így is elég nő erősítette a hiúságát. N-nincs szüksége még egyre.

– Mindig szükségem van még egyre, drágám. Ez az én problémám.

St. Vincent visszakísérte a könyvtárba, ahol Evie néhány percig még elüldögélt a kandalló előtt. Már éppen elszunyókált volna, amikor a férfi visszatért, hogy kikísérje. Evie kábultan vele tartott a csillogó, fekete hintóhoz, amely a ház előtt állt, és St. Vincent ügyesen besegítette a kocsiba. A krémszínű bársonykárpit egyáltalán nem volt praktikus, viszont mesésen festett a belső lámpa fényében. Evie hátradőlt a selyemrojtos ülésen, élvezve a kényelem szokatlan érzését. Anyja családja viszonylag kevés szabálynak engedelmeskedve élt, amelyeket a jó ízlés diktált, és semmiben sem hittek, ami a legkisebb túlzásra utalt. Evie azonban

gyanította, hogy ezek a túlzások St. Vincentnek teljesen természetesek voltak, különösen, ha a kényelméről volt szó.

Fonott bőrszíjából készült kosár állt a hintó padlóján. Evie óvatosan belenézett, és több, papírszalvétába csomagolt, húsos-sajtos szendvicset talált benne. A füstölt hús illatára csillapíthatatlan éhség tört rá, és két szendvicset is befalt egymás után olyan gyorsan, hogy kis híján megfulladt.

St. Vincent beszállt, és kényelmesen elhelyezkedett a szemközti ülésen. Halványan rámosolygott Evie-re, aki éppen akkor tüntette el a második szendvics morzsáit.

– Jobban érzi magát?

– Igen, köszönöm.

St. Vincent kinyitott a hintó belső falába ötletesen beépített apró szekrénykét, és kis kristálypoharat vett elő, valamint egy üveg fehér bort, amelyet az egyik szolga tett oda. Teletöltötte a poharat, és átnyújtotta a lánynak. Evie előbb óvatosan belekortyolt az édes, jéghideg nedűbe, majd mohón megitta. Az ifjú hölgyeknek ritkán engedték meg, hogy bort igyanak... általában erősen felvizezve kapták a szőlő bódító levét. Ahogy megitta, szinte kérnie sem kellett, a férfi máris újratöltötte a poharát. A hintó enyhe rándulással megindult, és Evie fogai hozzákoccantak a pohár széléhez, ahogy a kocsí tovagördült az utcán. Attól félve, hogy a bor a krémszínű bársonyra ömlik, Evie nagyot kortyolt, és halotta, hogy St. Vincent halkán felnevet.

– Csak lassan, kedvesem. Még hosszú út áll előttünk. – Kényelmesen hátradőlve az ülésen a férfi úgy festett, mint valami henye pasa a Daisy Bowman által annyira kedvelt szerelmes regényekből. – Árulja el, mit tett volna, ha nem egyezem bele az ajánlatába? Hová ment volna?

– Azt hiszem, Annabelle-nél és Mr. Huntnál húztam volna m-meg magam. – Lillianhez és Lord Westcliffhez